

Ang Katiyakan ng Pagkabuhay na Mag-uli

"Ngunit tinulungan ako ng Diyos hanggang sa araw na ito; kaya't nakatayo ako rito at nagpapatotoo sa mga maliliit at malalaki. Wala akong sinasabing higit pa sa sinabi ng mga propeta at ni Moises na mangyayari - na ang Mesiyas ay magdurusa at, bilang ang unang bumangon mula sa mga patay, ay magdadala ng mensahe ng liwanag sa kanyang sariling mga tao at sa mga Hentil."
Gawa 26:22,23

Ang katiyakan ng pagkabuhay na mag-uli ay isa sa mga pinakatanyag na tema sa Bibliya, at sa gayon ay dapat na mangyari, kung hindi ang mga pangako ng Diyos ay walang bisa. Gayunpaman, kailangan munang lubusang maunawaan ang kalikasan ng kamatayan kung nais ng isa na maunawaan kung bakit kailangang magkaroon ng muling pagkabuhay ng mga patay. Sinasabi sa atin ng Bibliya na ang kamatayan ay isang kondisyon ng pagkalimot—kawalan ng pag-iral. (Ecclesiastes 9:5,6,10). Nang

magkasala ang sakdal na taong si Adan, pinarusahan siya ng kasalanan, na kamatayan. (Genesis 2:17; Roma 5:12; 6:23). Ang kalagayan ng kamatayan ay inilarawan ng Diyos sa ganitong paraan: “Sa pawis ng iyong mukha ay kakain ka ng tinapay, hanggang sa bumalik ka sa lupa; sapagka't doon ka kinuha: sapagka't ikaw ay alabok, at sa alabok ka babalik.” (Genesis 3:19). Walang binanggit tungkol sa kabilang buhay o isang “kaluluwa” na hindi napapailalim sa kamatayan.

Si Adan ay itinakda na umalis sa buhay na walang hanggan maliban sa pag-ibig at awa ng Diyos na ipinahayag ng buhay, kamatayan, at muling pagkabuhay ni Jesus. Ang Kanyang muling pagkabuhay ay isang garantiya na ang plano ng Diyos na muling pagkabuhay para sa lahat ay magiging isang katotohanan. Sinabi ni Apostol Pablo sa kanyang sermon sa Mars' Hill na ang Diyos ay “nagtakda ng isang araw, kung saan hahatulan niya ang sanlibutan sa kabutihan sa pamamagitan ng taong iyon na kanyang itinalaga; na kung saan ay nagbigay siya ng katiyakan sa lahat ng tao, sa pamamagitan ng pagbangon niya sa kanya mula sa mga patay.” Gawa 17:31

Kailangan ang Muling Pagkabuhay ni Hesus

Napakahalaga sa plano ng Diyos na si Jesus ay mamatay bilang pantubos para kay Adan, ngunit ito ay parehong kinakailangan na siya ay muling mabuhay mula sa kalagayan ng kamatayan. Hindi matutupad ng isang patay na Kristo, o Mesiyas, ang kamangha-manghang mga pangako ng Salita ng Diyos, gaya ng nasa Isaias 9:6, 7: “Sapagkat sa atin ay ipinanganak ang isang bata, sa atin ay ibinigay ang isang anak na lalaki: at ang pamamahala ay maaatang sa kaniyang balikat: at ang kaniyang pangalan ay tatawaging Kamangha-manghang, Tagapayo, Ang Makapangyarihang Diyos, Ang walang hanggang Ama, Ang Prinsipe ng Kapayapaan ay hindi magkakaroon ng kaniyang wakas. Inaasahan ng mga disipulo na ang pangakong ito ay matutupad sa panahon ng ministeryo ng ating Panginoon sa lupa, at iyan ang dahilan kung bakit sila ay nasiraan ng loob at nawalan ng pag-asa nang mamatay si Jesus sa krus. Hindi nila naunawaan na bahagi ito ng plano ng Ama sa Langit.

Noong unang araw ng linggo, ikatlong araw pagkatapos ipako si Jesus sa krus, nagpakita siya sa dalawa sa kanyang mga disipulong nasiraan ng loob

na patungo sa Emmaus. (Lucas 24:1, 21). Akala nila siya ay isang estranghero. Habang sila ay nag-uusap, malumanay niyang sinaway sila dahil sa hindi nila nauunawaan ang mahalagang bahaging ito ng kaayusan ng Panginoon, na sinasabi: “Oh mga hangal, at mabagal sa pusong maniwala sa lahat ng sinabi ng mga propeta: Hindi ba dapat pinagdusa ni Kristo ang mga bagay na ito, at pumasok sa kanyang kaluwalhatian? (Lucas 24:25-27). Sa sumunod na apatnapung araw ay tinanggap at pinaniwalaan ng mga disipulo ang katotohanang nabuhay na mag-uli si Jesus mula sa mga patay, ngunit pagkatapos lamang ng Pentecostes nang dumating sa kanila ang Banal na Espiritu ay lubos nilang naunawaan ang kahalagahan ng pagkabuhay na mag-uli sa plano ng pakikipagkasundo ng Diyos. Ito ay ipinakita ng sermon ni Pedro na nakatala sa Mga Gawa 2:14-36.

Ang salitang muling pagkabuhay ay hindi matatagpuan sa Lumang Tipan, ngunit ang doktrina ay itinuro ng maraming malinaw na pahayag ng Kasulatan. Sa Job 14:13-15 ay mababasa natin: “O na itago mo nawa ako sa libingan, na ilihim mo nawa ako, hanggang sa mawala ang iyong poot, na ikaw ay magtatakda sa akin ng isang takdang panahon, at alalahanin mo ako! ... Ikaw ay tatawag, at ako ay sasagot sa iyo: ikaw ay magkakaroon ng pagnanasa sa gawa ng iyong mga kamay.” Sumulat si Propeta

Isaias: “Ang iyong mga patay na tao ay mabubuhay, kasama ng aking patay na katawan ay babangon sila. Gumising ka at umawit, ikaw na tumatahan sa alabok: sapagkat ang iyong hamog ay gaya ng hamog ng mga halamang-kahoy, at ang lupa ay magpapalayas ng mga patay.” (Isaias 26:19). Isinulat ni Propeta Oseas: “Aking tutubusin sila mula sa kapangyarihan ng libingan; tutubusin ko sila mula sa kamatayan: O kamatayan, ako ang magiging iyong mga salot; Oh libingan, ako ang magiging iyong kapahamakan. Oseas 13:14

Pangako kay Abraham

Ang ganap na katiyakan ng isang pagkabuhay-muli ay inilarawan para sa atin sa isang pangyayari na humihingi ng pagkabuhay-muli upang ang isang banal na pangako ay maging makabuluhan. Ang tinutukoy natin ay ang pangako ng Diyos kay Abraham na nakatala sa Genesis 22:15-18. Matatandaan na ang Diyos ay nangako kay Abraham ng isang anak na ipanganganak ni Sara. (Genesis 17:19). Si Abraham ay naghintay ng maraming taon para matupad ang pangakong ito, sapagkat sa pamamagitan ng binhing ito ang lahat ng iba pang pangakong ginawa ng Diyos sa kanya ay matupad. Gayunman, sinasabi sa atin ng ulat na noong si Isaac

ay binata pa, hiniling ng Diyos kay Abraham na ialay ang kanyang anak bilang handog na sinusunog. (Genesis 22:1, 2). Ang pananampalataya ni Abraham sa mga pangako ng Diyos ay gayon na lamang ang kanyang paniniwala na bubuhayin ng Diyos si Isaac mula sa mga patay, kung kinakailangan, upang matupad ang mga ito.

Ang pagtitiwala na ito ay ipinakita sa mga salita ni Abraham sa mga naiwan sa paanan ng bundok nang atasan niya ang mga kabataang lalaki, “manatili kayo rito kasama ng asno at ako at ang bata ay pupunta doon at sasamba, at babalik sa inyo.” (talata 5). Pinatutunayan ni Apostol Pablo sa Hebreo 11:17-19 ang kaisipang ito: “Sa pananampalataya si Abraham, nang siya ay subukin, ay inihandog si Isaac: at ang tumanggap ng mga pangako ay inihandog ang kaniyang bugtong na anak, na tungkol sa kaniya ay sinabi, Na kay Isaac tatawagin ang iyong binhi: Na inaakala na ang Dios ay maaaring magbangon sa kaniya, sa makatuwid baga'y mula sa mga patay; Pansinin natin na sa larawang ito ang Diyos ay kinakatawan kay Abraham at si Jesus ay kinakatawan kay Isaac. Ang lahat ng mga pangako ng Diyos sa mundo ay nakasentro kay Hesus. Kailangang mabuhay si Jesus kung tutuparin niya ang mga pangakong ito, sa pamamagitan ng pagbuhay-muli sa kanya mula sa mga patay.

Ang mga Saduceo ay hindi naniniwala sa muling pagkabuhay. Sinikap nilang bitag si Jesus sa pamamagitan ng pag-imbento ng isang kalokohang sitwasyon na naging dahilan upang ang isang babae ay asawa ng pitong namatay na asawa. Ang tanong sa ating Panginoon ay, sa kaharian, kanino siya magiging asawa? Sumagot si Jesus, "Nagkakamali kayo, na hindi nalalaman ang mga kasulatan, ni ang kapangyarihan ng Dios. Sapagka't sa pagkabuhay na maguli ay hindi sila mag-aasawa, o ipapakasal, kundi gaya ng mga anghel ng Dios sa langit." (Mateo 22:23-30). Itinuturo lamang ni Jesus na sa kaharian ay walang kasalan, at samakatuwid ang sitwasyong inimbento ng mga Saduceo ay walang kahulugan. Gayunpaman, nakakita si Jesus ng pagkakataon na ituro ang kamalian sa doktrina ng mga Saduceo nang sabihin niyang, "Datapuwa't tungkol sa pagkabuhay na maguli ng mga patay, hindi ba ninyo nabasa ang sinalita sa inyo ng Dios, na nagsasabi, Ako ang Dios ni Abraham, at ang Dios ni Isaac, at ang Dios ni Jacob? Ang Dios ay hindi Dios ng mga patay, kundi ng mga buhay." bersikulo 31,32; Exodo 3:6

Alam ng mga Saduceo na ang mga patriarka ay patay na sa loob ng maraming siglo, at natanto din nila na alam ito ni Jesus. Napilitan silang kilalanin na, kung ang Diyos ay totoo at maaasahan, sina

Abraham, Isaac, at Jacob ay kailangang buhayin muli kung nais nilang muling tamasahin ang ipinangakong kaugnayang ito sa Diyos.

Isang Propeta Tulad ni Moses

Sa Deuteronomio 18:18,19 inulit ni Moises ang mga salita ng Diyos sa kanya tungkol sa kaharian na gagana sa ilalim ng isang bagong tagapamagitan at isang bagong tipan na kaayusan. "Aking itataas sa kanila ang isang Propeta mula sa kanilang mga kapatid, na tulad mo, at aking ilalagay ang aking mga salita sa kanyang bibig; at sasalitain niya sa kanila ang lahat ng aking iutos sa kanya. At ito ay mangyayari, na sinumang hindi makikinig sa aking mga salita na kanyang sasabihin sa aking pangalan, ay aking hihilingin sa kanya."

Inilapat ni Apostol Pedro sa Mga Gawa 3:21-26 ang propesiyang ito ni Moises sa kaharian, na tinatawag itong "mga panahon ng pagsasauli ng lahat ng bagay," at sinasabing ang kahanga-hangang panahong ito ay binanggit ng Diyos sa pamamagitan ng bibig ng lahat ng kanyang mga banal na propeta mula nang magsimula ang mundo. Pagkatapos ay ipinaalaala niya sa kaniyang tagapakinig ang orihinal na hula na sinabi ni Moises. Ang kahanga-hangang sermon na ito ni Pedro ay ibinigay sa isa sa mga portiko ng Templo. Kabilang sa mga nakikinig ay ang

Oktubre 2025

kapitan ng Templo at ang mga Saduceo. Nang tapusin ni Pedro ang kanyang sermon sa ganitong pahayag, “Sa inyo muna ang Diyos, nang ibangon niya ang kanyang Anak na si Jesus, ay sinugo siya upang pagpalain kayo, sa pagtalikod sa bawat isa sa inyo sa kanyang mga kasamaan,” nagalit ang kapitan at ang mga Saduceo. Nagalit sila dahil sinabi ni Pedro na si Jesus ay ibinangon mula sa mga patay, at na sa pamamagitan niya ang lahat ng nasa kanilang libingan ay bubuhaying muli upang makinabang sa “mga panahon ng pagsasauli.” Ang ulat ay nagpapatuloy: “At habang sila ay nagsasalita sa mga tao, ang mga saserdote, at ang kapitan ng templo, at ang mga Saduceo ay dumating sa kanila, Palibhasa'y nagdadalamhati sa kanilang pagtuturo sa mga tao, at sa pamamagitan ni Jesus ay ipinangaral nila ang pagkabuhay-muli mula sa mga patay.” Gawa 4:1,2

Makahulang Katangian ng Tipan ng Kautusan

Sinabi sa atin sa Kasulatan na maraming bahagi ng Tipan ng Kautusan na ibinigay sa bansang Israel ang naglalarawan ng mga pangyayari sa hinaharap. (1 Corinto 10:11; Hebreo 10:1). Nalaman natin na ito ay totoo lalo na sa ikadalawampu't tatlong kabanata ng Levitico, na bahagi ng Kautusan. Sa kabanatang

ito ang Panginoon ay nagbigay kay Moises ng mga tagubilin tungkol sa mga kapistahan na dapat ipagdiwang ng bansa. Sa ikalabing-apat ng unang buwan ay papatayin nila ang kordero ng Paskuwa, at sa ikalabinlima, ipagdiwang nila ang Pista ng Tinapay na Walang Lebadura, na magtatagal ng pitong araw. (Exodo 12:6; Levitico 23:5, 6). Ang mga Israelita ay umalis sa Ehipto “nang ikalabinlimang araw ng unang buwan; nang kinabukasan pagkatapos ng Paskuwa.” (Bilang 33:3). Pagdating nila sa kanilang lupain at magkaroon ng ani ng butil, inutusan ng Panginoon si Moises na magsagawa sila ng karagdagang seremonya. Mababasa natin: “Kapag kayo ay pumasok sa lupain na aking ibinigay sa inyo, at inyong anihin ang aanihin, ay magdadala nga kayo ng isang bigkis ng mga unang bunga ng inyong ani sa saserdote: At kaniyang iwawagayway ang bigkis sa harap ng Panginoon, upang tanggapin para sa inyo: sa kinabukasan pagkatapos ng sabbath ay iwawagayway iyon ng saserdote.” (Levitico 23:10, 11). Ang “sabbat” na binanggit dito ay ang banal na pagpupulong na minarkahan ang unang araw ng kapistahan ng tinapay na walang lebadura.

Bilang bahagi ng ritwal, ang pari ay lalabas sa mga bukirin, pipili ng butil na hinog, magtitipon ng isang bigkis at itali ito sa isang bigkis. Siya ay babalik at sa

dambana ay iwinagayway ang bigkis sa harap ng Panginoon bilang handog ng mga unang bunga ng ani. Ang gawaing ito ay minarkahan ang simula ng pag-aani ng butil, na tatagal ng limampung araw. bersikulo 15,16

Ang tampok na ito ng kapistahan ay kahanga-hangang makahulang sa kaso ni Jesus. Dapat kay Jesus na panatilihing ganap ang mga detalye ng Kautusan. Ang ikalabing-apat ng Nisan ay nagsimula sa paglubog ng araw, at pagkaraan ng hatinggabi ay inaresto si Jesus sa Halamanan ng Getsemani at inihatid kay Caifas at pagkatapos ay sa mga Romano. (Mateo 26:47-75; 27:1-26). Ang ulat sa Marcos ay nagsasaad na siya ay ipinako sa krus sa ikatlong oras, humigit-kumulang 9:00 a.m., ikalabing-apat pa ng Nisan. Si Jesus ay nasa krus hanggang sa ikasiyam na oras, na humigit-kumulang 3:00 p.m., at siya ay namatay. (Marcos 15:25-37). Kaya, si Jesus ay namatay sa parehong araw, ang ika-14 ng Nisan ayon sa pagtutuos ng mga Judio, na ang mga kordero ng Paskuwa ng Israel ay pinatay. Pinatunayan ni Pablo ang kaugnayang ito, na nagsasabi, “Si Kristo, ang ating Kordero ng Paskuwa, ay inihain para sa atin.” 1 Corinto 5:7

Ang katawan ni Jesus ay inilagay sa isang libingan bago lumubog ang araw noong ikalabing-apat ng

Nisan. (Lucas 23:53-55). Ang bangkay ay nakahiga sa libingan sa buong susunod na araw, mula sa paglubog ng araw hanggang sa paglubog ng araw, na siyang Sabbath, o ikalabinlima ng Nisan. (talata 56). Pagkatapos, napakaaga sa umaga—unang araw ng linggo, o ikalabing-anim ng Nisan—ang mga babae ay pumunta sa libingan at nalaman na si Jesus ay ibinangon mula sa mga patay. (Lucas 24:1-6; Marcos 16:1-6). Kaya si Jesus ay naging “mga unang bunga” ng espirituwal na pag-aani at ang “mga unang bunga ng mga natutulog” sa kamatayan—iyon ay, ang mga unang bunga ng pagkabuhay-muli. (1 Corinto 15:20). Maaaring isipin natin ang pagtupad ng paring Judio sa ritwal ng pagwawagayway ng bigkis sa harap ng Panginoon sa madaling araw ng ikalabing-anim na araw ng Nisan, kasabay nito ay tinutupad ni Jesus ang Kautusan sa pamamagitan ng muling pagkabuhay mula sa mga patay.

Detalyadong Patotoo ni Paul

Noong panahon ni Apostol Pablo, tulad ng sa atin, may pag-aalinlangan tungkol sa muling pagkabuhay ng mga patay. Upang matugunan ito ay isinulat niya ang ikalabinlimang kabanata ng 1 Mga Taga-Corinto upang ipakita na ang ipinangakong pagkabuhay na mag-uli ay mahalaga at mahalagang bahagi ng plano

ng kaligtasan ng Diyos. Sa pambungad na mga talata ng kabanata ay ipinaalala ni Pablo sa simbahan sa Corinto na ang mensaheng ipinahayag niya sa kanila ay ang Ebanghelyo [Griyego: isang mabuting mensahe], at ang una at pinakamahalagang bahagi ng mensaheng iyon ay ang kamatayan at muling pagkabuhay ni Jesus. "Sapagka't ibinigay ko sa inyo una sa lahat ang aking tinanggap naman, kung paanong si Cristo ay namatay para sa ating mga kasalanan ayon sa mga kasulatan; At na siya ay inilibing, at siya'y nabuhay na maguli sa ikatlong araw ayon sa mga kasulatan." 1 Corinto 15:3,4

Pagkatapos ay ipinakita ng apostol ang pagkabuhay-muli ni Jesus bilang isang katotohanan dahil nakita siya ng mga apostol at pagkatapos ay ng mahigit na limang daang mga kapatid, ang mas malaking bilang sa kanila ay nabubuhay pa noong panahon ng pagsulat ni Pablo. Panghuli sa lahat, ang muling nabuhay na Panginoon ay nakita mismo ni Pablo sa daan patungo sa Damascus. (talata 5-8). Sa mga talatang 12-19 ay ipinakita ni Pablo na ang buong doktrina ng muling pagkabuhay ay nakasalalay sa muling pagkabuhay ni Jesus, at dahil siya ay nabuhay na maguli ang lahat ng nasa kanilang libingan ay bubuhayin din mula sa mga patay. Kung

si Jesus ay hindi binuhay, kung gayon ang lahat—kahit ang kanyang mga alagad at tagasunod—ay nasa kanilang mga kasalanan pa rin. Sapagkat kahit na si Jesus ay namatay upang palitan si Adan sa kamatayan, kailangan niyang mabuhay muli upang siya ay makaharap sa harapan ng Diyos upang iharap ang halaga, o merito, ng kanyang handog na pantubos sa mga kamay ng banal na katarungan.

Tinapos ng apostol ang bahaging ito ng kaniyang argumento sa pagsasabing: “Ngunit ngayon ay bumangon na si Kristo mula sa mga patay, at naging mga unang bunga ng mga natutulog. Sapagkat yamang sa pamamagitan ng tao [si Adan] ay dumating ang kamatayan, sa pamamagitan ng tao [si Jesus] ay dumating din ang pagkabuhay-muli ng mga patay. Sapagkat kung paanong kay Adan ang lahat ay namamatay, gayon din kay Kristo ang lahat ay bubuhayin,” samakatuwid nga, ang lahat ay bibigyan ng pagkakataong masunod, sa pamamagitan ng walang hanggang pagkakataon. (talata 20-22). Ang pagkabuhay-muli ay magiging ayon sa isang nakatakhang plano, nagpapatuloy si Pablo: “Ang bawat isa sa kaniyang wastong pagkakasunud-sunod, isang unang-bungang Kristo, pagkatapos ay yaong mga kay Kristo sa kaniyang presensiya.” (talata 23) Ang ibig sabihin ng Kristo ay pinahiran, at sinasabi ng apostol na ang pinahirang

mga tagasunod ni Jesus ay unang bubuhaying muli. Ito ay lohikal at makatwiran dahil sila ay iuugnay kay Jesus sa kaharian bilang mga hari at pari. (Mateo 19:28, 29; Apocalipsis 20:6). Pagkatapos ang mga sakop ng kaharian, lahat ng nasa kanilang mga libingan, ay lalabas mula sa libingan upang sila ay magkaroon ng pagkakataon para sa buhay. Juan 5:28,29

Mga Katawang Panlaman at Katawang Espirituwal

Pagkatapos ay sinabi ni Pablo: “Datapuwa't sasabihin ng isang tao, Paanong ibinabangon ang mga patay, at sa anong katawan sila dumarating? ... Ang iyong inihasik, ay hindi mo itinanim ang magiging katawan, kundi butil, maaaring ito ay trigo, o ibang butil: Datapuwa't binibigyan ito ng Dios ng katawan ayon sa kaniyang kinalulugdan, at sa bawa't binhi ay kaniyang sariling katawan: datapuwa't ang lahat ng laman ay hindi iisang laman, at ang lahat ng laman ay hindi iisang laman, iba ang mga hayop, at iba ang mga ibon, at iba ang kaluwalhatian ng langit, at iba ang kaluwalhatian ng makalangit, at iba ang kaluwalhatian ng araw, at iba ang kaluwalhatian ng mga bituin; kawalang-kasiraan: Ito ay itinatanim sa kawalang-dangal; 1 Corinto 15:35-44

Sa pahayag na ito ni Apostol Pablo ilang ilustrasyon ang ginamit, lahat ng mga ito ay itinuturo ang katotohanan na sa pagkabuhay na mag-uli ay magkakaroon ng higit sa isang uri ng katawan, partikular, ang mga may katawang laman at ang mga may katawang espiritu. Ang uri ng katawan na magkakaroon ng bawat indibiduwal ay nakasalalay sa kung ano ang itinanim sa kamatayan. Ang “ito” na binanggit ng apostol sa talatang tatlumpu’t walo ay ang personalidad o karakter na nabubuo ng indibiduwal sa buhay na ito. Ang karamihan sa sangkatauhan ay magkakaroon ng karakter na pinakaangkop para sa isang buhay dito sa lupa. Sila, samakatuwid, ay magkakaroon ng katawang laman. Sa kaharian ang lupa ay magiging isang maluwalhating lugar na titirhan, at yaong mga nagtatamo ng buhay na walang hanggan dito sa lupa ay pupurihin ang Diyos nang walang hanggan para sa kanyang paglingap at pagpapala.

Gayunpaman, sa kasalukuyang panahon, mula noong Pentecostes, nalaman ng ilan ang isang mas mataas na probisyon para sa buhay na naging posible sa pamamagitan ng dugo ni Jesus. Bilang pagtugon sa tawag na lumakad sa kanyang mga yapak, inaanyayahan silang baguhin ang kanilang mga isip at pagmamahal mula sa mga bagay sa lupa at ilagay ang mga ito sa mga bagay ng espiritu. (

Roma 12:1, 2; Colosas 3:1-3). Ang mga ito, sa panahon ng kanilang Kristiyanong paglalakad, ay nagbabago ng kanilang isip sa pamamagitan ng pag-aaral ng Salita ng Diyos. Ang pagsasabuhay ng mga alituntunin nito sa kanilang buhay hanggang sa magkaroon sila ng espirituwal na pag-iisip, na siyang katangiang itinanim nila sa kamatayan, ang mga ito ay tatanggap ng espiritong katawan sa pagkabuhay na mag-uli.

Tinapos ng apostol ang kaniyang paliwanag tungkol sa pagkabuhay-muli sa pamamagitan ng pagsasabi na yaong mga binuhay-muli sa isang espiritong kalikasan ay pinagkalooban ng imortalidad. "Sapagka't itong may kasiraan ay kailangang magbihis ng walang kasiraan, at itong may kamatayan ay mabihisan ng walang kamatayan. Kaya't kapag itong nasisira ay mabihisan ng walang kasiraan, at itong may kamatayan ay mabihisan ng walang kamatayan, kung magkagayo'y matutupad ang kasabihang nasusulat, Ang kamatayan ay nilamon sa tagumpay." (1 Corinto 15:53, 54). Ang kaisipan ng teksto ay na kapag ang gawain sa kasalukuyang panahon ay natapos at ang lahat ng mga magiging banal na kalikasan ay nabuhay na mag-uli, kung gayon ang hula sa Isaias 25:6-10, na binanggit ni Pablo sa bahagi, ay mangyayari. Ito ay

isang propesiya ng kaharian at ang mga pagpapalang dadaloy sa sangkatauhan kapag sila ay ibinalik mula sa alabok ng lupa sa muling pagkabuhay.

“Lalamunin niya [ng Diyos] ang kamatayan sa pagtatagumpay; at papahirin ng Panginoong Diyos ang mga luha sa lahat ng mukha; at ang saway sa kanyang bayan ay kanyang aalisin sa buong lupa: sapagka't sinalita ng Panginoon. At sasabihin sa araw na yaon, Narito, ito ang ating Dios; ating hinintay siya, at ililigtas niya tayo: ito ang Panginoon; tayo'y maghihintay sa kaniya, tayo'y maghihintay sa kaniya. (Isaias 25:8, 9). Kung gayon, tayo ay magalak sa katiyakan ng muling pagkabuhay, na binanggit ng mga propeta, ni Jesus, at ng mga tapat na apostol. Purihin ang Diyos para sa pang-unawang ito!